

När jag var omkring tolv år blev min mor mycket sjuk. Vi förstod senare att det var någon svår nervsjukdom, men på den tiden var det liksom man inte räknade nervösa sjukdomar för något vidare, många kallade det inbillning och de vanliga doktorerna förstod sig inte vidare på dem de heller. Mor magrade och kunde inte äta något vidare och hon drömde hemska drömmar var natt så jag kommer ihåg att vi andra vakna många gånger på nätterna av att mor skrek och var rent ifrån sig. Ibland berättade hon sina drömmar för oss och en gång talade hon om att hon drömt att hon kommit till himmelen och hon satt mitt ibland änglarna och Gud satt i närheten och då kom Gud bort till mor och talade om för henne att baronen (det var baronen på herregården där far arbetade) hade dött och nu ville Gud att mor skulle bestämma om baronen skulle släppas in i himmelriket. Mor blev mycket till sig och förklarade för Gud att det fick han själv bestämma, det ville hon rakt inte ha ansvar för, men Gud ville ändå bestämt att hon skulle säga sin mening och då blev mor så rädd att hon skrek till och vaknade. Det var många andra besynnerliga drömmar hon berättade för oss, som jag nu inte kommer ihåg. Mor blev allt sämre och en natt hade hon ett anfall, hon stod stel och upprätt i sängen och skrek

ACC. N:R M. 1.1.1.17: 2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

förfärligt i ett par timmar, sen blev hon nästan medvetslös rätt länge. Vi hade det fattigt hemma och far hade inte råd att skicka efter någon doktor, men på den tiden var det många i trakten som sökte åsumapågen och far blev rädd av grannarna att rådfråga honom. Vi bodde då vid Immeln i ett mycket gammalt hus, en ryggåsastuga där det inte var annat tak i rummen än bjälkarna som bar upp själva takstolen på stugan, där var också lergolv och öppen spis. Det var innan de byggde järnvägen Kristianstad-Glimåkra, så far hade ingen annan råd än att gå till Åsum, där "den kloke" bodde. Det tog tre dagar innan han var hemma igen och då hade han fått flera sorters medicin till mor, jag minns att det var ett slags pulver som vi skulle röka i rummet med och en del örter vi skulle koka och som mor skulle dricka. Vi blev nästan rädda för pulvret, det brann och språkade rent förfärligt, det var visst svavel i det. Men hur det var så blev mor mycket bättre och hon fick aldrig mer så svåra anfall så hon skrek och blev vilse i huvudet. Åsumapågen hade sagt till far att det var andar i huset därhemma, det var döda människor som hade bott där en gång och som nu oroadde mor, men de skulle nog hålla sig undan om vi bara kom ihåg att röka i huset regelbundet.